

MIĘDZYNARODOWA KONFERENCJA SCALANIA

TEMAT OGÓLNY:

**ŻYCIE W RZECZYWISTOŚCI CIAŁA CHRYSZTUSA
DZIĘKI ZACHOWYWANIU JEGO ZASAD**

WARSZAWA
3 – 5 MAJA 2019 R.

PLAN KONFERENCJI

PIĄTEK 3 MAJA

15:00 spotkanie pierwsze

17:45 kolacja

18:45 spotkanie drugie

SOBOTA 4 MAJA

8:30 śniadanie

9:45 spotkanie trzecie

12:45 obiad

15:30-17:00 spotkanie w grupach

17:45 kolacja

18:45 spotkanie czwarte

DZIEŃ PAŃSKI 5 MAJA

8:30 śniadanie

9:30 spotkanie stołu Pańskiego

10:15 spotkanie piąte

12:45 obiad

*Spotkania odbywają się w budynku B, w sali konferencyjnej na parterze.
Prześć do tej sali można łącznikiem przez pierwsze piętro lub podwórko.*

Hasła

Rzeczywistość Ciała Chrystusa
to związek i zespolenie Boga z człowiekiem,
które mają przejawiać zbiorowego Boga-człowieka.

Jeśli mamy żyć w rzeczywistości Ciała Chrystusa,
musimy doświadczać dzieła krzyża
ze względu na Ciało i w Ciele.

Tam gdzie jest objawienie Ciała, jest też świadomość Ciała,
a gdzie jest świadomość Ciała,
indywidualne myślenie i działanie
są automatycznie wykluczone.

Ciało Chrystusa wynika z doświadczenia Chrystusa;
musimy więc modlić się z determinacją o to,
byśmy żyli Chrystusa, żeby Jego Ciało stało się rzeczywistością.

Poselstwo pierwsze

Rzeczywistość Ciała Chrystusa

Wersety biblijne: Rz 8:4; 12:4-5; 1 Kor 6:17; 12:27; Ef 4:16, 21; Flp 3:10.

- I. **Najwyższym szczytem Bożej ekonomii jest rzeczywistość Ciała Chrystusa** – Rz 12:4-5; 1 Kor 12:13, 27; Ef 1:22-23; 4:16; Kol 1:18; 2:19.
- II. **Rzeczywistością Ciała Chrystusa jest Duch rzeczywistości wtopiony w nas i ukonstytuowany w naszej istocie** – J 14:17; 15:26; 16:13; 1 J 5:6; Ef 3:16-21; 4:4-6, 12, 16.
- III. **Rzeczywistość Ciała Chrystusa to „rzeczywistość [...] w Jezusie” (w. 21), faktyczny stan życia Jezusa, jak opisano to w czterech Ewangeliach, stan życia powielony w Jego licznych członkach i stanowiący zbiorowe życie, jakie na co dzień prowadzą wydoskonaleni Bóg-ludzie** – J 14:6a; Ef 4:20-24; Ga 2:20; Flp 1:8, 19-21a; 2:19-30:
 - A. Jezus prowadził życie, w którym wszystko czynił w Bogu, z Bogiem i dla Boga; Bóg był obecny w Jego codziennym życiu, a On sam był jedno z Bogiem – oto rzeczywistość w Jezusie – Ef 4:21.
 - B. Życie, które zachwyca Boga, to życie, które jest powtórzeniem życia, jakie Chrystus prowadził na ziemi; Pan nas doskonali, żebyśmy byli Bóg-ludźmi, prowadzili boskie życie dzięki zapieraniu się swego naturalnego życia na wzór Chrystusa, pierwszego Boga-człowieka – Mt 11:29a; 17:5b; 1 P 2:21.
 - C. Życie na co dzień w rzeczywistości Ciała Chrystusa jest takie samo jak życie, które na co dzień prowadził Jezus; to Jezus, który ponownie żyje w członkach swego Ciała – Ef 4:21; 5:30; 1 Kor 12:27.
- IV. **Rzeczywistość Ciała Chrystusa to związek i zespolenie Boga z człowiekiem, które mają przejawiać zbiorowego Boga-człowieka** – Ef 4:4-6, 16, 21, 23-24:
 - A. Rzeczywistość Ciała Chrystusa to prowadzenie życia Boga-człowieka przez grono odkupionych przez Boga ludzi razem z Chrystusem Bogiem-człowiekiem – Flp 1:19-21a:
 1. W zmartwychwstaniu Pan Jezus doprowadził do powstania wielu braci, którzy wraz z Nim, najstarszym Bratem,

- stają się wielkim zbiorowym Bogiem-człowiekiem; ten powszechny człowiek jest Bogiem, lecz zarazem człowiekiem, i człowiekiem, lecz zarazem Bogiem — Rz 8:29; Ef 2:15.
2. Odrodziwszy nas, życiodajny Duch w nas mieszka i jest zespolony z naszym duchem po to, by prowadzić w nas życie Boga-człowieka — 1 Kor 15:45b; 6:17.
 3. Takie życie doprowadza do powstania powszechnego człowieka, który jest dokładnie taki sam jak Pan Jezus — człowieka, który prowadzi życie Boga-człowieka przez boskie życie — Ef 4:21, 24; 1 J 2:6; 3:1-2; 4:17.
- B. Rzeczywistość Ciała Chrystusa to życie, jakie prowadzą na co dzień Bóg-ludzie, zjednoczeni, złączeni ukonstytuowani wspólnie Bogiem dzięki zespoleniu człowieczeństwa z boskością i boskości z człowieczeństwem — J 14:20; 15:4; Ef 4:4-6, 16, 24; Flp 1:21a.
- C. Rzeczywistością Ciała Chrystusa jest zbiorowe codzienne życie wydoskonalonych Bóg-ludzi, którzy nie żyją swoim życiem, ale życiem przetworzonego Boga, którego przymioty wyrażają się przez ich cnoty — Ga 2:20.
- V. Rzeczywistością Ciała Chrystusa jest zbiorowe codzienne życie upodabniania do śmierci Chrystusa — Flp 3:10; 1 Kor 12:12-13; 2 Kor 4:10-12; Rz 8:13-14; 12:4-5:**
- A. Życie Boga-człowieka podążającego za Chrystusem to życie podążania za śmiercią z Chrystusem poprzez doświadczanie krzyża — Mt 10:38; 16:24:
 1. Krzyż musi stać się naszym doświadczeniem; krzyż, który wchodzi do naszego serca, to krzyż, który stał się naszym subiektywnym doświadczeniem, żebyśmy żyli Chrystusa — Ga 6:14; 5:24.
 2. Życie poddane działaniu krzyża dotyka najgłębszych części naszej istoty i każdego szczegółu w naszym codziennym życiu.
 - B. To dzięki mocy Chrystusowego zmartwychwstania jesteśmy upodobnieni do śmierci Chrystusa — Flp 3:10; J 11:25; Ef 1:19-20; 3:16; Pnp 2:8-13.
 - C. Rzeczywistość Ciała Chrystusa to codzienne życie upodabniania do śmierci Chrystusa poprzez krzyż — Flp 3:10:

1. Krzyż – śmierć Chrystusa – to centrum i pełny zakres sposobu, w jaki prowadzimy chrześcijańskie życie, żeby wypełnić Boży zamysł.
 2. Jako kontynuacja Chrystusa powinniśmy codziennie prowadzić ukrzyżowane życie – 1 Kor 15:31; 2 Kor 4:10–11.
- D. Powinniśmy być tymi, którzy prowadzą ukrzyżowane życie dzięki obieraniu Chrystusowej śmierci za formę naszego życia; jedynie dzięki takiemu zbiorowemu życiu możemy posiadać rzeczywistość Ciała Chrystusa – Flp 3:10; Rz 12:5; 1 Kor 2:2; 12:27.

VI. Być w rzeczywistości Ciała Chrystusa to żyć w zespolonym duchu – Rz 8:4; 12:4–5; 1 Kor 6:17; 12:12–13, 27; Ef 2:22; 4:16, 23:

- A. Jedyne zamysł Boga polega na zespoleniu się Go z nami, żeby On stał się naszym życiem, naszą naturą i zawartością, a my – Jego wyrazem – J 14:20; 15:4–5; Ef 3:16–21; 4:4–6:
1. W swojej ekonomii Bóg z nami się zespała i staje jedną całością – 1 Kor 6:17.
 2. Możemy zostać zbawieni na tyle, że my i Bóg całkowicie zespolimy się w jedno i będziemy mieli jedno życie i jedną codzienność – J 15:4–5; Ga 2:20; Flp 1:19–21a.
- B. Boża ekonomia koncentruje się na zespolonym duchu, boskim Duchu zespolonym z ludzkim duchem; wszystko, co Bóg zamierza zrobić bądź zrealizować, wiąże się właśnie z tym – Ef 3:9, 5; 1:17; 2:22; 4:23; 5:18; 6:18.
- C. Zespolony duch to duch, który jest jednym duchem z Bogiem i taki sam jak Bóg w Jego życiu i w naturze, lecz nie w Bóstwie – 1 J 5:11; 2 P 1:4:
1. Boski Duch i ludzki duch są zespolone w nas w jedno, dzięki czemu możemy prowadzić życie Boga-człowieka, życie, które jest Bogiem, lecz zarazem człowiekiem oraz człowiekiem, lecz zarazem Bogiem – Ga 2:20; Flp 1:19–21a.
 2. Życie codzienne Boga-człowieka to życie codzienne dwóch duchów, Ducha Bożego i ducha człowieka, połączonych i zespolonych w jedno.
- D. Żyjemy w rzeczywistości Ciała Chrystusa dzięki postępowaniu według zespolonego ducha – Rz 8:4.

Poselstwo drugie

Jedność Ciała i jego funkcja

Wersety biblijne: Rz 12:4–5; 1 Kor 12:12–13; Ef 4:4–6; 5:32.

I. Ciało Chrystusa jest tylko jedno i ma charakter powszechny – Rz 12:4–5; 1 Kor 12:12–13; Ef 4:4a; 2:16a:

- A. Pańskie odzyskiwanie to odzyskiwanie jedności Ciała Chrystusa – 4:4–6:
1. Ciało może istnieć i przetrwać tylko w jedności – Ps 133:1.
 2. Panu leży na sercu odzyskanie jedności Ciała Chrystusa.
 3. Praktykę tej jedności utraciono, pragniemy jednak zaspokoić Pańskie serce i tę jedność odzyskać – J 17:21–23.
- B. Jedyną w swoim rodzaju jednością Ciała Chrystusa jest „jedność Ducha” – Ef 4:3:
1. Duch jest esencją Ciała Chrystusa; Duch zatem jest rzeczywistością jedności Ciała Chrystusa – 1 J 5:6; J 16:13.
 2. Jedność tę przekazano do ducha wierzących w Chrystusa; dokonało się to, gdy odrodził On nas sobą jako życiem przez Ducha życia – 3:5–6; Rz 8:2.
 3. Musimy zachowywać jedność Ducha w jednoczącej więzi pokoju, korzystając z przeobrażonych ludzkich cnót – Ef 4:1–3.
 4. Podłoże kościoła miejscowego to jedyna w swoim rodzaju jedność Ciała Chrystusa, czyli jedność Ducha – w. 3.
 5. Istnieje potrzeba, by wszystkie kościoły miejscowe zachowywały jedyną w swoim rodzaju jedność Ciała Chrystusa – Obj 1:11.
- C. Prawdziwa jedność Ciała to przetworzony i zwieńczony Trójjedyny Bóg, który zespala się z wierzącymi – Ef 4:4–6:
1. Przetworzony i zwieńczony Trójjedyny Bóg zespala się ze swoimi wybranymi i odkupionymi ludźmi w ich człowieczeństwie i zespolenie to jest prawdziwą jednością Ciała Chrystusa.
 2. Ponieważ Ciało stanowi takie zespolenie, samo jest tą jednością.
- D. Jedność Ciała Chrystusa to jedność Boskiej Trójcy; jedność Ciała Chrystusa zatem to powiększona jedność Boskiej Trójcy – J 17:21, 23.

- E. Jesteśmy kościołem po to, żeby być Ciałem Chrystusa, nie poprzez organizowanie, ale dzięki Trójjedynemu Bogu, który – będąc jednością w nas – sobą nas ożywia, odradza i czyni żywymi – Ef 1:22–23; 2:4–5.
 - F. Wszystkie kościoły miejscowe są i powinny być jednym Ciałem w sensie powszechnym, doktrynalnym i praktycznym – 1 Kor 12:27; 1:2; 4:17.
 - G. Scalanie się stanowi największą pomoc w zachowywaniu jedności powszechnego Ciała Chrystusa – 12:24b.
 - H. Zachowywanie jedności to główna cnota naszego chrześcijańskiego postępowania – Ef 4:1–3.
 - I. Wszyscy wierzący powinni przebywać w boskiej i mistycznej sferze pneumatycznego Chrystusa i zwieńczonego Ducha, by zespałać się z Trójjedynym Bogiem i w ten sposób zachowywać jedność – J 17:21–23; Ef 4:3.
- II. Funkcja Ciała polega na wyrażaniu Chrystusa – 1:22–23; 3:17:**
- A. Powszechnie wielki Chrystus potrzebuje Ciała, żeby było ono Jego pełnią, Jego wyrazem – 1:22–23:
 - 1. Pełnia Chrystusa wynika z radowania się bogactwem Chrystusa – 3:8.
 - 2. Za sprawą radowania się Chrystusowym bogactwem stajemy się pełnią Chrystusa, żeby Go wyrażać – 1:22–23:
 - a. Pełnia Chrystusa to Chrystus, którego doświadczamy i który się w nas ukonstytuował – 3:8, 19.
 - b. Obiektywne bogactwo staje się subiektywną pełnią, a pełnia ta jest Ciałem Chrystusa.
 - B. Na ziemi Ciało Chrystusa stanowi przedłużenie i kontynuację Chrystusa – Dz 9:4; 1 Kor 12:12.
 - C. Zamysł związany z tym, że my, wierzący, jesteśmy członkami siebie nawzajem w Ciele Chrystusa, polega na tym, żebyśmy żyli Chrystusa i razem Go wyrażali – Rz 12:5.
 - D. Ciało Chrystusa to Chrystus; jeśli mamy być w Ciele, musimy zostać uczynieni Chrystusem – 1 Kor 12:12; Kol 3:10–11:
 - 1. Jesteśmy jednym Ciałem w Chrystusie i mamy z Nim organiczny związek – Rz 12:5.
 - 2. W Ciele Chrystus jest wszystkimi i we wszystkich – Kol 3:10–11.

3. Kościół jako Ciało Chrystusa pochodzi z Chrystusa i jest z Nim jedno – Rdz 2:22–23; Ef 5:23–32.
 4. Tylko jedno w wierzącym stanowi część Ciała Chrystusa – Chrystus.
 5. Bóg konstytuuje nas Chrystusem, żebyśmy mogli się stać Jego Ciałem w rzeczywistości i w praktyce.
- E. Ciało Chrystusa to zbiorowy Chrystus – 1 Kor 12:12–13:
1. W wersecie 12 *Chrystus* odnosi się nie do pojedynczego Chrystusa, ale zbiorowego, do Chrystusa-Ciała.
 2. Na zbiorowego Chrystusa składa się sam Chrystus jako Głowa i kościół jako Jego Ciało wraz ze wszystkimi wierzącymi jako Jego członkami.
 3. Wszyscy wierzący w Chrystusa są organicznie z Nim zjednoczeni (Rz 12:4–5) i ukonstytuowani Jego życiem oraz pierwiastkiem (Kol 3:4, 11); stali się więc w ten sposób Jego Ciałem, organizmem, który Go wyrazi; Chrystus zatem jest nie tylko Głową, lecz także Ciałem.
 4. Biblia traktuje Chrystusa i kościół jako jednego tajemniczego Chrystusa; Chrystus jest Głową tego tajemniczego Chrystusa, kościół zaś Jego Ciałem – Dz 9:4–5; Ef 5:32.

Poselstwo trzecie

Doświadczać dzieła krzyża ze względu na Ciało i żyć w jedynej w swoim rodzaju społeczności Ciała

Wersety biblijne: 1 Kor 1:23; 2:2; 12:27; 10:16–17; Rz 6:6; 12:4–5; Dz 2:42; 1 J 1:3.

I. Jeśli mamy żyć w rzeczywistości Ciała Chrystusa, musimy doświadczać dzieła krzyża ze względu na Ciało i w Ciele – 1 Kor 1:23; 2:2; 12:12–13, 27; Kol 1:20; 3:15:

A. Krzyż prowadzi nas do Ciała; poznanie krzyża prowadzi nas do poznania Ciała Chrystusa – 1 Kor 1:18; 12:12–13, 27; Rz 6:6; 8:13; 12:4–5.

B. Krzyż prowadzi do Ciała i działa w sferze Ciała:

1. Dzieło krzyża sięga tak dalece jak Ciało Chrystusa, Ciało Chrystusa je też wieńczy – 1 Kor 1:18, 23; 2:1–2; 12:12–27.

2. Dzieło krzyża nie tylko wprowadza nas w Ciało, lecz także Ciało staje się sferą, w której działa krzyż – Kol 1:20; 3:15.

C. W Ciele Chrystusa bez krzyża nie można posunąć się dalej – Ef 2:16:

1. Krzyż podda nas sprawdzianowi i oczyści nas z wszelkiej mieszanki i nieczystości – Mt 16:24; Łk 22:31–32.

2. Krzyż usunie nasze naturalne życie, naszą własną aktywność i niewspółmierny wzrost – Mt 16:24–26.

3. Życie i praca w Ciele wymagają radykalnego rozprawienia się z upadłym ciałem, a to z kolei wymaga głębokiego poznania krzyża Chrystusa – Ga 5:24.

4. Gdy Ciało będzie nas ograniczało, odebrana nam zostanie swoboda i doprowadzeni zostaniemy do krzyża – Rz 12:3; 2 Kor 10:13–15; Ef 4:7, 16.

5. Bóg karci nas i wychowuje po to, by przygotować nas dla Ciała; całe Jego dzieło w nas to proces eliminowania, który ma na celu to, byśmy stali się funkcjonującymi członkami Ciała – Rz 6:6; 8:13; 12:4–8.

6. Jeśli krzyż upora się z naszym naturalnym życiem i poddamy się zwierzchnictwu Głowy oraz będziemy prowadzili życie Ciała, doświadczając będziemy namaszczenia Ducha i będziemy radowali się społecznością Ciała – Kol 1:18; 1 Kor 10:16.

- D. Objawienie na temat Ciała wiele kosztuje, ponieważ dotyczy samego źródła naszego naturalnego życia — Rz 6:6; Ga 2:20:
1. Wizja Ciała sprawi, że ulegniemy skruszeniu; zdamy sobie wówczas sprawę, że jedynie w takim stanie, stanie skruszenia, poznamy Ciało i zostaniemy w nie wbudowani — Dz 9:3–6.
 2. Dopiero gdy krzyż wykona w nas głębokie dzieło, będziemy w stanie dawać się ograniczać przez inne członki Ciała i z nimi się koordynować — 1 Kor 12:14–20.
 3. Objawienie na temat Ciała wywoła w naszym życiu duchowym rewolucję; dzięki temu objawieniu zobaczymy, że to Chrystus w nas tworzy z nas członki Ciała, nie zaś coś, co pochodzi z nas samych — Kol 1:27; 3:10–11.

II. Skoro w wymiarze powszechnym istnieje jedno Ciało Chrystusa, powinna też w wymiarze powszechnym istnieć jedna społeczność Ciała Chrystusa — Dz 2:42; 1 J 1:3, 7; 1 Kor 10:16–17:

- A. Tak jak w ludzkim ciele istnieje obieg krwi, tak samo ma miejsce obieg w Ciele Chrystusa; Nowy Testament nazywa ten obieg społecznością — 1 J 1:3, 7.
- B. Społeczność Ciała Chrystusa to strumień boskiego życia; tam, gdzie płynie strumień boskiego życia, ma miejsce społeczność Ciała Chrystusa — Dz 2:42; 1 J 1:3, 7.
- C. Boska społeczność to rzeczywistość codziennego życia w Ciele Chrystusa; dzięki ograniczeniom wynikającym ze społeczności Ciała Chrystusa zachowywane jest w jedności — 1 Kor 1:9; 12:12–13, 27.
- D. Z jedną jedyną społecznością Ciała Chrystusa wiąże się jedyna w swoim rodzaju jedność tego Ciała — 6:17; 10:16–17; 12:20:
1. Społeczność, obieg, boskiego życia w Ciele wprowadza wszystkie członki Ciała w jedność — Ef 4:3–6.
 2. Jedność ta jest jednością Ducha, a także jednością Ciała Chrystusa — w. 3–4; 1 Kor 12:12–13.
 3. Jedna jedyna społeczność to prawdziwa jedność Ciała Chrystusa; wierzący są jedno w Chrystusie dzięki jednemu jednemu podłożu — Ef 4:3–6.
- E. Społeczność między kościołami to społeczność Ciała Chrystusa — 1 Kor 10:16–17:

1. Ponieważ jest jeden Duch, istnieje tylko jedno Ciało i istnieje tylko jeden obieg życia w Ciele; obieg ten to społeczność Ciała Chrystusa – Ef 4:4; 1 J 1:3, 7.
 2. Każdy kościół miejscowy stanowi część jednego Ciała Chrystusa, które ma tylko jedną, powszechną społeczność; w społeczności tej nie ma miejsca na oddzielenie – Obj 1:11; 2:7a.
 3. Żaden kościół ani region nie powinien izolować się od społeczności Ciała.
 4. Kościoły miejscowe powinny mieć społeczność ze wszystkimi prawdziwymi kościołami miejscowymi na całej ziemi; w ten sposób zachowują społeczność Ciała Chrystusa – Kol 4:16.
 5. Wśród kościołów, które składają się na jedno powszechne Ciało Chrystusa, nie ma organizacji, jest natomiast społeczność Ciała Chrystusa – Flp 1:5.
- F. Ilekroć przychodzimy na stół Pański, praktykujemy jedyną społeczność powszechnego Ciała Chrystusa – 1 Kor 10:16–17; 11:24–26:
1. Stół Pański to świadectwo tego, że my, którzy należymy do Chrystusa, jesteśmy jedno.
 2. Radując się Panem przez to, że pijemy Jego krew i spożywamy Jego ciało przy Jego stole, wyrażamy i praktykujemy społeczność Ciała Chrystusa, jedyną społeczność, jaka istnieje pomiędzy kościołami – Dz 2:42; 1 J 1:3, 7; Flp 1:5; 2:1.

Poselstwo czwarte

Zaopatrzenie od Ciała, członki Ciała i ograniczenia ze strony Ciała

Wersety biblijne: Flp 1:19; 1 Kor 12:15, 21, 27; Rz 12:5; Ef 4:7; 2 Kor 10:13.

I. Zaopatrzenie Ciała to obfite zaopatrzenie Ducha Jezusa Chrystusa, przedstawione w formie typu przez złożony olejek, święty olej namaszczenia — Flp 1:19–21a; Wj 30:23–25:

- A. Złożony Duch jest w Ciele i dla Ciała oraz kapłańskiej służby, która buduje Ciało — w. 26–31; Rz 15:16; 1 P 2:5, 9.
- B. W świetle Psalmu 133 nieoceniona dobroć i nieoszacowana wyborność tego, że bracia mieszkają razem w jedności, upodobnione są do złożonego drogocennego olejku — Ef 4:3.
- C. Otrzymujemy zaopatrzenie Ducha za sprawą wstawiennictwa i społeczności członków:
 1. Kiedy jesteśmy wysuszeni i nie możemy pójść dalej, potrzebujemy, by inni, bracia i siostry, wstawiali się za nami, zanim będziemy mogli pokonać przeszkody — Flp 1:19; 1 Tes 5:25; Hi 42:8–10.
 2. Winniśmy wchodzić w Boga za sprawą modlitwy, by otrzymać życiodajnego Ducha jako nasze zaopatrzenie, którym nakarmimy siebie i tych, którymi się opiekujemy, w celu zbudowania Ciała — Łk 11:1–13.
 3. Nie możemy żyć bez zaopatrzenia Ciała; dlatego musimy nieustannie korzystać ze społeczności Ciała — 1 Tes 3:8; 1 Kor 10:16b; 1 J 1:3.
 4. Dopóki żyjemy w Ciele, otrzymamy zaopatrzenie Ciała, bez względu na stan, w jakim się znajdujemy.
 5. Jeśli człowiek chce ujrzeć światło, musi wejść do kościoła, sanktuarium — Ps 73:16–17; Mt 5:14; Obj 1:20.
 6. Całe Ciało jest budowane dzięki współzależności wszystkich członków — 1 Kor 16:18; Ef 4:16.

II. W Ciele nie może istnieć niezależność ani indywidualizm, ponieważ jesteśmy członkami, a członki nie mogą żyć w oddzialeniu od Ciała — 1 Kor 12:27; Rz 12:5; Ef 5:30:

- A. Każdy wierzący jest członkiem Ciała Chrystusa i jest niezastąpiony — 1 Kor 12:15, 21; Rz 12:3.

- B. „Jeśli prawdziwie zobaczymy naszą pozycję w Ciele Chrystusa, będzie to tak, jakbyśmy po raz drugi zostali zbawieni” (W. Nee, *Tajemnica Chrystusa*, s. 20) — J 1:50–51; 1 Tm 3:15.
- C. Ci, którzy widzą, że są członkami, z całą pewnością będą cenili Ciało i szanowali pozostałe członki — 1 Kor 12:23–24; Flp 2:29; 1 Kor 16:18; Sdz 9:9.
- D. Tam, gdzie jest objawienie Ciała, jest też świadomość Ciała, a gdzie jest świadomość Ciała, indywidualne myślenie i działanie są automatycznie wykluczone:
 1. Jeśli chcemy poznać Ciało, potrzebujemy wybawienia nie tylko od naszego grzesznego życia oraz naturalnego życia, lecz także od życia indywidualistycznego.
 2. Tak jak Ojciec jest w opozycji do świata, Duch — do ciała, a Pan — do diabła, tak Ciało Chrystusa jest w opozycji do tego, co jednostkowe.
 3. Tak jak nie możemy być niezależni od Głowy, tak nie możemy być niezależni od Ciała.
 4. Indywidualizm jest czymś nienawistnym w oczach Boga.
 - a. Wrogiem Ciała jest ego, niezależne „ja” — Mt 16:21–26.
 - b. Jeśli mamy być zbudowani w Ciele, „ja” trzeba potępić, zaprzecić się go, odrzucić je i go się wyrzec.
 - c. Powinniśmy być zależni nie tylko od Boga, lecz także od Ciała, od braci i siostr — Wj 17:11–13; Dz 9:25; 2 Kor 11:33.
 5. To czego, nie wiem, będzie wiedział inny członek Ciała; to, czego nie widzę, będzie widział inny członek Ciała; to, czego nie mogę zrobić, zrobi inny członek Ciała.
 6. Jeśli odmawiamy pomocy współczłonkom, odmawiamy pomocy Chrystusowi — 1 Kor 12:12.
 7. Wcześniej czy później indywidualistyczni chrześcijanie wyschną.

III. Jako członki Ciała musimy pozwolić na to, by inne członki nas ograniczały, i nie wykraczać poza swoją miarę:

- A. Podstawowym wymogiem wzrostu i rozwoju Ciała jest uznanie naszej miary i niewykraczanie poza nią — Ef 4:7, 16.
- B. Głowa umieszcza nas w szczególnym miejscu w Ciele i wskazuje nam naszą szczególną funkcję — 1 Kor 12:18.

- C. Gdy składamy świadectwo o wypełnianym przez nas dziele, doświadczeniu bądź radowaniu się Panem, musimy świadczyć w obrębie miary, czyli w określonych granicach.
- D. Wprawdzie oczekujemy, że dzieło będzie się rozprzestrzeniało, jednak musimy się uczyć, jak podlegać Bożym ograniczeniom; nie powinniśmy się spodziewać, że rozprzestrzenianie to będzie bez miary – 2 Kor 10:13–15:
1. Jeśli rozprzestrzeniamy dzieło zgodnie z Duchem, zawsze będą istniała jakaś granica – por. 2:12–14.
 2. Wewnątrz siebie będziemy mieli świadomość tego, że Pan zamierza rozprzestrzeniać dzieło tylko w pewnym stopniu; nie mamy wewnątrz siebie pokoju, by rozprzestrzeniać dzieło ponad pewną miarę.
 3. Od zewnątrz, w otoczeniu, Pan może spowodować, że pewne sprawy ograniczą rozprzestrzenianie się dzieła; otoczenie nie pozwala nam na wyjście poza konkretną linię graniczną – por. Rz 15:24.
 4. Podobnie jak Paweł, powinniśmy poruszać się i działać zgodnie z tym, ile Bóg nam odmierzył, pozostając w granicach Bożego panowania, Bożego odmierzania – 2 Kor 10:13.
 5. W służbie w kościele musimy zdawać sobie sprawę, że Bóg odmierzył nam tylko pewną miarę, i nie powinniśmy jej przekraczać – Rz 12:3–4, 6a.

Poselstwo piąte

Życ Chrystusa ze względu na rzeczywistość Ciała Chrystusa

Wersety biblijne: Flp 1:19–21a; 3:8–14; Ef 3:1; 4:1, 11–12, 16; 6:18, 20; Rz 8:2, 29.

I. Kościół, Ciało Chrystusa, to czysta pochodna Chrystusa; tylko to, co pochodzi z Chrystusa wraz z Jego życiem zmartwychwstania, może być Jego dopełnieniem i odpowiedniczką, Ciałem Chrystusa – Rdz 2:22–23; Ef 5:28–30:

A. Chrystus jest Głową Ciała, jak też Ciałem Głowy; tak więc Ciało Chrystusa wraz z Chrystusem jako Głową to „Chrystus”, zbiorowy Chrystus – Kol 1:18; 1 Kor 12:12; Kol 3:10–11.

B. Nic, co nie jest Chrystusem, nie jest Ciałem Chrystusa – to obcy pierwiastek w Ciele Chrystusa; dlatego, podobnie do Pawła, musimy być zdeterminowani i żyć Chrystusa ze względu na rzeczywistość Ciała – Flp 1:19–21a; 3:8–14.

C. Wizja ta eliminuje wszystko, co nie jest czystym pierwiastkiem Chrystusa; wizja ta nas „paraliżuje” i sprawia, iż w ogóle nie korzystamy z naszego naturalnego człowieka – w. 3.

II. Życ Chrystusa ze względu na rzeczywistość Ciała Chrystusa to być uwięzionym w swoim duchu – być „więźniem Chrystusa Jezusa”, „więźniem w Panu” i „ambasadorem w łańcuchach” – Ef 3:1; 4:1; 6:20; 2 Kor 5:20, por. w. 4, 9, 14, 16:

A. Gdy jesteśmy uwięzieni w Chrystusie, otrzymujemy objawienie na Jego temat, dzięki czemu możemy doświadczać Go w Jego nieograniczonych wymiarach, doświadczać Tego, który kocha kościół, stwarza nowego człowieka, sprowadza wszystko pod jedną głowę, czyni dary i ich udziela oraz czyni sobie dom; wszystko to służy zbudowaniu Ciała Chrystusa – Ef 3:18; 5:25–27; 2:15–16; 1:20–23; 4:7–8, 11–12; 3:17a.

B. Człowiek, który żyje Chrystusa i jest Jego ambasadorem, nie ma już własnej wolności ani nie może postępować tak, jak mu wygodniej; to, dokąd ktoś taki idzie i co robi, nie zależy od jego własnego wyboru, lecz podlega prowadzeniu i kierownictwu Bożej ręki – Ez 1:1–3; J 7:6, 8.

C. Życ Chrystusa ze względu na rzeczywistość Jego Ciała to inaczej być jeńcem Chrystusa w Jego w triumfalnym pochodzie; jeniec taki czyni wszystko w osobie Chrystusa w swoim duchu

i świętuje odniesione przez Niego zwycięstwo w dziele posługi, przemawiając w Chrystusie ze względu na rzeczywistość Jego Ciała – 2 Kor 2:13–17.

III. Ciało Chrystusa wynika z doświadczania Chrystusa; musimy więc modlić się z determinacją o to, byśmy żyli Chrystusa, żeby Jego Ciało stało się rzeczywistością; sekret wyjaśniający, jak żyć Chrystusa, by Jego Ciało stało się rzeczywistością, znajduje się w ósmym rozdziale Listu do Rzymian, który definiuje, opisuje, wyjaśnia i przedstawia prawo Ducha życia – w. 2:

A. W ósmym rozdziale Listu do Rzymian występuje wyrażenie „prawo Ducha życia”; przedstawia ono sposób, w jaki Trójjedyny Bóg, który przeszedł przez proces i został zwieńczony oraz stał się życiodajnym Duchem, zainstalował siebie w naszym duchu jako prawo, samorzutnie i automatycznie działającą zasadę i moc w naszym wnętrzu; stanowi to jedno z największych odkryć w Bożej ekonomii i jest jedną z największych rzeczy, jakie odzyskano – w. 2–3, 11, 16.

B. Musimy współpracować z zainstalowanym i działającym prawem Ducha życia, „włączając” automatycznie działającą moc zainstalowanego i „automatycznego” Boga, zamieszkującego w nas Ducha, który jest „prądem” Trójjedynego Boga; „włączać” to prawo to pozostawać w kontakcie z Panem, trwać w nieprzerwanej łączności z Nim, zawsze mieć z Nim społeczność i pozwalać Mu, by nieustannie się w nas wlewał; wszystko to dokonuje się dzięki temu, że postępujemy według ducha – Ef 6:18:

1. Zachowywać się, działać, poruszać się i żyć w zespolonym duchu, który jest prawem Ducha życia zespolonym z naszym duchem, to zachowywać się, działać, poruszać się i żyć w Ciele Chrystusa – Flp 2:13.
2. W swoim duchu mamy Bożą obecność, Bóg tam przemawia, spotykamy się tam z Nim, a On się nam udziela dzięki temu, że działa jako prawo Ducha życia, by dodawać siebie do każdej naszej wewnętrznej części – Hbr 8:10.
3. Postępować według ducha to modlić się w każdym czasie w duchu – Ef 6:18:
 - a. Powinniśmy nieustannie, bez przerwy modlić się w żywy sposób, sposób, który przypomina oddychanie: „Żyj

- przeze mnie, Panie Jezu” — 1 Tes 5:17; Ef 6:18; *Hymny*, nr 6,11.
- b. W świetle objawienia zawartego w Liście do Efezjan, żeby mieć rzeczywistość życia Ciała, musimy nieustannie się modlić; musimy czuwać, w pełni się przebudzić, walczyć z naszą uśpioną naturą i uśpioną istotą, nie tylko w sensie fizycznym, ale także psychicznym i duchowym — 5:14; 6:17b–18; Kol 4:2.
 - c. Musimy ćwiczyć swojego ducha i wzniesić się ponad ciało i psychikę, zważając na Pańskie słowo, by czuwać i modlić się; musimy modlić się w każdym czasie w duchu i czuwać, mieć się na baczności; w ten sposób podtrzymamy nasze życie modlitewne — Mt 26:41; Ef 6:18.
 - d. Musimy wyrobić w sobie nawyk, by żyć Chrystusa ze względu na rzeczywistość Jego Ciała, wyrabiając nawyk modlitwy, nawyk nieustannego wdychania pneumatycznego Chrystusa poprzez wzywanie Go i rozmawianie z Nim — Lm 3:55–56; Ps 102, tytuł; *Hymny*, nr 4,7.
4. Możemy żyć Chrystusa ze względu na rzeczywistość Jego Ciała zgodnie z prawem Ducha życia dzięki temu, że będziemy napełniać się Duchem i pozwalać, by słowo Chrystusa zamieszkiwało w nas bogato — Ef 5:18–20; Kol 3:16–17.
 5. Możemy żyć Chrystusa ze względu na rzeczywistość Jego Ciała zgodnie z prawem Ducha życia dzięki temu, że będziemy pustymi i otwartymi naczyniami — Mt 5:3; Łk 1:53; 2 Krl 4:1–6:
 - a. Czternaście Listów Pawła można streścić w dwóch słowach: otwarte naczynie — Rz 9:21, 23; 2 Kor 4:7.
 - b. Musimy kochać Pana bezgranicznie, być do końca, w pełni i całkowicie otwarci na Niego, a zarazem pozwalać Mu, by był dla nas wszystkim i wszystko czynił w nas, przez nas i dla nas ze względu na swoje Ciało — 1 Kor 1:9; 2:9; por. 16:22.
- C. Działanie prawa Ducha życia, które jest w nas boskim potencjałem, sprawia, że samorzutnie żyjemy Boga i stajemy się Bogiem w życiu i w naturze, lecz nie w Bóstwie — Ez 36:27; Rz 8:2, 29; Ef 1:22–23; 3:19–21.

D. Działanie prawa Ducha życia, które jest w nas boskim potencjałem, samorzutnie czyni nas członkami Ciała Chrystusa, które pełnią rozmaite funkcje, dzięki czemu całe Ciało sprawia wzrost Ciała ku budowaniu samego siebie w miłości – 4:11–12, 16.

Dwadzieścia zasad Ciała

Ciało jest jedno – Rz 12:4–5; 1 Kor 12:12–13; Ef 4:4a; 2:16a

Kościół jako Ciało Chrystusa to całkowicie kwestia życia – J 17:2; 1 J 5:11–12; Kol 3:4

Skoro Ciało Chrystusa to Chrystus, jeżeli mamy być w Ciele, musimy stać się Chrystusem – 1 Kor 12:12; Kol 3:10–11

Rola Ciała – wyrażać Chrystusa – Ef 1:22–23

Rzeczywistością Ciała Chrystusa jest grono odkupionych przez Boga ludzi, których Bóg czyni Bogiem, Bóg–ludźmi, i którzy nie żyją przez samych siebie, lecz przez inne życie, życie, którym jest przetworzony i zwieńczony Trójjedyny Bóg – Ga 2:20; Flp 1:19–21a; 3:10

Ciało Chrystusa istnieje w Chrystusowym życiu zmartwychwstania – J 11:25; Dz 2:24; Obj 1:18; 2:8; Flp 3:10

Ciało Chrystusa to nowe stworzenie – Ga 6:15; 2 Kor 5:17; Ef 2:15; 4:24

Dzieło krzyża prowadzi do powstania Ciała i wprowadza nas w Ciało – Ef 2:16

Jeżeli mamy zrozumieć życie Ciała i wejść w nie, musimy poznać władzę Głowy – Kol 2:19; Ef 4:15; 5:23; 1:22, 10

Duchowość to kwestia Ciała – Ef 4:16, 4

Musimy troszczyć się o odczucie Ciała i pokój Ciała – Ef 4:3; Kol 3:15; Ef 2:14–16

Musimy mieć świadomość Ciała, świadomość skupioną na Ciele – 1 Kor 12:26–27; Rz 12:15; Ef 4:16; 2:21–22

Zaopatrzeniem Ciała jest obfity zasób Ducha Jezusa Chrystusa, przedstawiony symbolicznie w postaci złożonego oleju, świętego oleju namaszczenia – Flp 1:19–21a

W Ciele nie może panować niezależność ani indywidualizm, bo jesteśmy członkami, a członki nie mogą żyć w oderwaniu od Ciała – 1 Kor 12:27; Rz 12:5; Ef 5:30

Jeżeli będziemy prowadzili życie w Ciele, doświadczymy ochrony ze strony Ciała – Ef 6:11

Jako członki Ciała musimy pozwalać, by ograniczały nas inne członki i nie wykraczać poza swoją miarę – 2 Kor 10:13

Ciało posiada właściwy sobie porządek – 1 Kor 12:14–22

Ciało charakteryzuje się wzajemnością. Funkcjonowanie Ciała ma charakter wzajemny, tak więc nasza więź w Ciele jest więzią wzajemności i wzajemnej zależności – 1 Kor 12:14–25

Boska społeczność jest rzeczywistością życia w Ciele Chrystusa – 1 Kor 1:9

Powinniśmy zawsze zważać na Ciało, troszczyć się o Ciało, szanować Ciało i robić to, co najlepsze dla Ciała – 1 Kor 12:23–27

Źródło: plany z konferencji pt.: *Zachowywanie zasad Ciała*, 1998 r.

Spotkanie w grupach

(sobota)

- Rz 12:4–5** Jak bowiem w jednym ciele mamy wiele członków, a nie wszystkie członki mają tę samą funkcję, tak my, których jest wielu, jesteśmy jednym Ciałem w Chrystusie, a pojedynczo jesteśmy członkami siebie nawzajem.
- 1 Kor 12:12–13** Jak bowiem ciało jest jedno i ma wiele członków, lecz wszystkie członki ciała, choć jest ich wiele, są jednym ciałem, tak i Chrystus. Bo też w jednym Duchu my wszyscy zostaliśmy ochrzczeni w jedno Ciało, czy to Żydzi, czy Grecy, czy to niewolnicy, czy wolni, i wszystkim nam dano do picia jednego Ducha.
- Ef 4:3–4** Pilnie starając się zachowywać jedność Ducha w jednoczącej więzi pokoju: jedno Ciało i jeden Duch, jak też zostaliście powołani w jednej nadziei waszego powołania;
- Kol 3:10–11** I przyoblekliście się w nowego człowieka, który jest odnawiany ku pełnemu poznaniu, według obrazu Tego, który go stworzył, gdzie nie może być Greka i Żyda, obrzezania i nieobrzezania, barbarzyńcy, Scyty, niewolnika, wolnego, lecz Chrystus jest wszystkimi i we wszystkich.

Poselstwo pierwsze

Ciało Chrystusa to nie jedynie termin, lecz pewna rzeczywistość. Rzeczywistością Ciała Chrystusa jest związek i zespolenie Boga z człowiekiem, które owocuje życiem zbiorowego Boga-człowieka. W tym celu musimy przechodzić przez śmierć i zmartwychwstanie, codziennie umierając i co dzień powstając z martwych. Musimy też każdego dnia być w Duchu i postępować według Ducha (*The High Peak of the Vision and the Reality of the Body of Christ*, w: *CWWL, 1994-1997*, t. 1, s. 93).

Od pewnego czasu mówię braciom i siostram, że Boży lud to żona Boga i że powinni oni obierać Go za swego Męża; przedstawiam to w bardzo klarowny i logiczny sposób. W rzeczywistości jednak, zamiast obierać Boga za swego Męża, w codziennym życiu obieram samego siebie za męża. To, że nie robię złych rzeczy ani nie odnoszę się źle do swojej żony, jest w zgodzie z normami moralnymi. Bóg nie jest jednak dla mnie Mężem ani nie pozwalam Mu mówić przeze mnie. Sam jestem dla siebie mężem, mówię z samego siebie i przemawiam na temat dzieła

z samego siebie. Ostatnio dzięki temu, że ujrzałem tę wspaniałą wizję, praktykuję jedno: gdy zamierzam mówić do innych, zadaję sobie wewnątrz pytanie: „Czy to ty chcesz mówić, czy twój Mąż?”. Innymi słowy: „Czy to ty chcesz mówić, czy też Duch, który w tobie mieszka? Czy twoja mowa jest w Duchu i zgodna z Duchem?”. Jeśli przyjmujemy taką normę i według niej będziemy wazyli i mierzyli samych siebie, zobaczymy, że znajdujemy się dużo poniżej poziomu. Choć ujrzałem wizję Ciała Chrystusa i być może jasno i klarownie o nim mówimy, to jednak rzeczywistości Ciała Chrystusa mamy bardzo niewiele.

Rzeczywistość Ciała Chrystusa polega na tym, że grono odkupionych przez Boga ludzi wraz z Bogiem-człowiekiem Chrystusem prowadzi życie Boga-człowieka. Przed wcieleniem, ukrzyżowaniem i zmartwychwstaniem Chrystusa we wszechświecie był tylko Bóg w niebie i człowiek na ziemi. Nie było natomiast nikogo, kto byłby zarówno Bogiem, jak i człowiekiem. [...] Pan żył na ziemi przez trzydzieści trzy i pół roku i swoim życiem ustanowił wzorzec życia Boga-człowieka.

Po swojej śmierci i zmartwychwstaniu Chrystus zrodził wielu braci, którzy wraz z Nim, najstarszym Bratem, stają się jednym wielkim człowiekiem we wszechświecie. Kim jest ten wielki człowiek we wszechświecie? To Bóg-człowiek, Ten, który jest Bogiem, a zarazem człowiekiem i człowiekiem, a zarazem Bogiem. Najpierw żył On na ziemi, by życiem swoim ustanowić wzór. Jak wyglądało to życie Boga-człowieka? Miał On życie człowieka i oczywiście był na ziemi człowiekiem. Bywał głodny, spragniony, spał, a także płakał, był zmęczony i znużony. Nie tylko był taki jak człowiek, lecz był człowiekiem. Jednakże jako człowiek nie żył udzielnym życiem, tylko życiem boskim, które w Nim było. Żył, ale nie żył sam. Nie żył własnym życiem, lecz boskim życiem. Powiedział nam wyraźnie, że mówi i działa nie przez siebie, tylko przez Tego, który Go posłał (J 5:19; 8:28). W Ewangelii Jana 6:57 oznajmił: „Jak Mnie posłał żyjący Ojciec, a Ja żyję przez Ojca”. Ale po co żyjący Ojciec Go posłał? Chrześcijanie spontanicznie odpowiedzieliby, że po to, by był naszym Zbawicielem i dokonał dla nas odkupienia. Być może powiedzieliby także, że przyszedł, by przynieść nam Boże życie. Nie ma nic złego w takim stwierdzeniu, ale jest ono całkowicie powierzchowne. Po co zaś żyjący Ojciec Go posłał? Żeby był człowiekiem i żyjąc boskim życiem, prowadził życie Boga-człowieka. Życie takie prowadzi do powstania we wszechświecie wielkiego człowieka, który jest dokładnie taki sam jak

On — człowieka, który prowadzi życie Boga-człowieka, żyjąc boskim życiem (The High Peak of the Vision and the Reality of the Body of Christ, w: *CWWL, 1994-1997*, t. 1, s. 93–94, 85–86).

Poselstwo drugie

Jako wierzący jesteśmy członkami siebie nawzajem w Ciele Chrystusa po to, byśmy żyli Chrystusa i razem Go wyrażali (Rz 12:5). W świetle Nowego Testamentu nikt z nas, wierzących, nie jest w stanie żyć i pracować sam, bez Ciała. Nasze codzienne życie i praca muszą odbywać się w Ciele Chrystusa. Jako członki Ciała Chrystusa nie jesteśmy oddzielnymi i samowystarczalnymi jednostkami. Przeciwnie, powinniśmy koordynować się ze sobą i stać się licznymi częściami jednej całości. Pan nie chce mieć indywidualnych członków, tylko całe Ciało. Większość chrześcijan jednak [...] uważa, że wystarczy, by kochali Pana i bali się Go oraz głosili ewangelię, by doprowadzić innych do zbawienia. Jeżeli jednak chodzi o wyraz Pańskiego Ciała, to wcale nie wystarczy. Musimy ujrzeć, że w Pańskim odzyskiwaniu chodzi o odzyskanie Pańskiego Ciała. Całe nasze codzienne życie i praca muszą odbywać się w Ciele Chrystusa. Nie żyjemy Chrystusa sami. Przeciwnie, żyjemy Go wraz ze wszystkimi członkami. W ten sposób będziemy wyrażali Go w zbiorowości (The Oneness and the One Accord according to the Lord's Aspiration and the Body Life and Service according to His Pleasure, w: *CWWL, 1990*, t. 2, s. 84).

Musimy uświadomić sobie, że w życiu i w naturze ciało jest zawsze jedno z głową. Nasze ciało ma to samo życie i tę samą naturę, co nasza głowa. Mówi nam to, że kościół jest jedno z Chrystusem w życiu i w naturze. Innymi słowy, według życia i natury Chrystus jest kościołem. Jest nie tylko Głową, lecz także Ciałem, ponieważ jest zarówno życiem Ciała, jak i jego naturą. Ciało jest Chrystusem, a Chrystus — Ciałem.

W Pierwszym Liście do Koryntian 12:12 jest powiedziane, że Ciało jest Chrystusem. Chrystus jest Ciałem. Kościół nie składa się z Amerykanów, Japończyków, Chińczyków, Francuzów ani Brytyjczyków. W Ciele, które jest nowym człowiekiem, nie ma ani Greka, ani Żyda, ani obrzezania, ani nieobrzezania, ani barbarzyńcy, ani Scyty, ani cywilizowanych, ani niecywilizowanych, ale wszystkim we wszystkich jest Chrystus (Kol 3:11).

W kościele istnieje tylko Chrystus. Chrystus jest wszystkim we wszystkich. Wszystkich nas musi On wchłonać. Jeżeli istnieje jedynie Chrystus, jakże możemy pozwolić sobie na jakiegokolwiek opinie? Jeżeli

istnieje tylko Chrystus, jakże możemy pozwolić sobie na wywyższanie siebie samych? Podziały pochodzą od różnych ludzi, nie od Chrystusa.

W Ciele, wyrazie kościoła, istnieje tylko jedna osoba – Chrystus. Musimy rozkoszować się Nim i pozwolić Mu wchłonąć wszelkiego rodzaju ludzi. Dlatego właśnie w kościele nie ma ani Greka, ani Żyda, ani wykształconego, ani barbarzyńcy. Wszyscy są wchłonięci przez Chrystusa; nie przez nauczanie, ale przez karmienie się bogactwem Chrystusa.

Musimy wszyscy zobaczyć to wyraźnie. Gdziekolwiek się znajdziemy, nie wolno nam nigdy poprawiać ani ulepszać innych, a jedynie karmić ich Chrystusem. Jakże łatwo jest poprawiać innych, ponieważ jesteśmy tak bardzo religijni i tak bardzo ufamy naukom. To jednak nigdy nie będzie działało. Musimy strzec się przed pokusą poprawiania innych i po prostu pokazywać im, jak radować się Chrystusem.

Powinniśmy jedynie usługiwać Chrystusem, by ich nakarmić. Jeśli Chrystus będzie szybki, wykona szybką pracę. Jeśli jednak nie będzie taki szybki, wtedy będziemy musieli Jemu zostawić tę sprawę. Nie powinniśmy ulepszać ani poprawiać innych, ale karmić i posilać ich Chrystusem. Ludzi nie trzeba poprawiać, oni potrzebują karmić się i radować Chrystusem (*Praktyczny wyraz kościoła*, s. 13, 18-19).

Poselstwo trzecie

Wierzymy, że krzyż stanowi centrum, lecz nie jest on celem samym w sobie. To boski środek, który umożliwia osiągnięcie boskiego celu. Celem tym jest Ciało. Gdy krzyż dokonuje czegoś konkretnego w naszym życiu, odkrywamy, że znajdujemy się w Ciele. Dzieje się to spontanicznie.

Co sprawia, że stajemy się członkami Ciała? Jeżeli Bóg da nam objawienie na temat Ciała, jak to na nas wpłynie? Czy objawienie to będzie jedynie nową prawdą, którą należy wyjaśnić? Nie, spowoduje ono w nas rewolucję! Członkami Ciała nie stajemy się dzięki temu, że czegoś doświadczyliśmy albo że musimy coś zrobić, tylko dzięki temu, że mamy w sobie Chrystusa. Nie dzięki temu, czym jesteśmy sami w sobie, ale dzięki życiu Pana wewnątrz nas (CWWN, t. 46, s. 1190–1191).

Ciało Chrystusa to Chrystus. Kiedy Paweł oznajmił: „Jak bowiem ciało jest jedno [...] tak i Chrystus” (1 Kor 12:12), od strony duchowej nie powiedział niczego niewłaściwego. Gramatycznie rzecz ujmując, jest to błąd; powinien był powiedzieć: „Chrystus i kościół”. Jednakże Głowa to Chry-

stus i Ciało to Chrystus. Wszystko, co pochodzi od Chrystusa, stanowi Ciało, czyli wszystko, co nie pochodzi z Chrystusa, trzeba wyeliminować. Nie może to przedostać się do Ciała. W Ciele nie ma „dodawania”, tylko ma miejsce „odejmowanie”. Nie musimy niczego zdobywać ani nic robić, żeby dostać się do Ciała. Musimy jedynie zostać odarci ze wszystkiego, czym jesteśmy i co mamy. Tu właśnie wkracza krzyż. Krzyż jest w nas boskim środkiem, który pozwala wyeliminować to, co przeszkadza nam zająć miejsce w Ciele. To, co należy do naszego „ja”, nasz charakter, temperament – wszystko to trzeba wyeliminować. Bóg musi się tego dotknąć. Niektórzy ludzie mają bystry umysł i sądzą, że za jego pomocą potrafią lepiej zrozumieć Słowo Boże i tym Słowem usłużyć. Nie! Musimy to wyeliminować. Często usługujemy Słowem tylko dlatego, że mamy bystry umysł. Iluż z nas potrzebuje zbawienia od swego umysłu, a na głowę – hełmu zbawienia. Kręgosłup naszej naturalnej siły musi zostać złamany. Musimy mieć właściwe spojrzenie na to, co boskie.

Jeśli przyjdziemy do Boga i poprosimy Go, aby pokazał nam List do Efezjan i to, jaki jest Jego zamiśl związany z tym wiekiem, z pewnością pokaże On nam Ciało. Krzyż kieruje nas wprost na Ciało, a Ciało eliminuje wszystko, co pochodzi z Adama. Nic, co wywodzi się z nas samych, nie ma udziału w Chrystusie. Nie możemy niczego dodać do naszego fizycznego ciała, bo ono już jest kompletne. Tak samo jest z Chrystusem.

Musimy zdać sobie sprawę, że objawienie na temat Ciała wiele kosztuje. Dotknie ono samego źródła twojego życia. Gdy to nastąpi, przestasz poruszać się jak odrębny członek. W Ciele nie ma miejsca na to, by być wolnym strzelcem. Jeśli poruszę palcem, mięśnie mojej ręki nie mogą się nie poruszyć. Jeśli ręka się porusza, palec nie ma wyjścia i musi poruszać się wraz z nią. Wszystko, co odrębne, musi odejść. Musimy poruszać się wraz z innymi i czekać na innych. Nie możemy postępować sami; musimy robić wszystko razem z braćmi. Jeśli oczekujemy, że zobaczymy Ciało, Pan musi rozprawić się z kwestią innych zwierzchności. Przeszkadzają one w całkowitym panowaniu Chrystusa.

Jeżeli naprawdę poznamy krzyż, wprowadzi on nas w Ciało. Wielu chrześcijan deklaruje, iż zna Pana, zna głębsze znaczenie krzyża oraz prawdę na temat Ciała, i utrzymuje, że jest jedno w Chrystusie. Podkreślają oni, że stary człowiek musi ustąpić, lecz dramatycznie brakuje realizacji ich słów. Bóg karcie nas i wychowuje po to, by przygotować nas dla Ciała. Całe Jego dzieło w nas to jeden proces eliminowania, który ma na celu to, byśmy stali się funkcjonującymi członkami Ciała (CWWN, t. 46, s. 1191–1193).

KONFERENCJA DLA DZIECI

TEMAT OGÓLNY:

HISTORIA DAWIDA

piątek (3 maja)	14:50	spotkanie (temat: HISTORIA MŁODOŚCI DAWIDA)
	18:35	spotkanie (gry i zabawy, prosimy o zgłaszanie się rodziców do pomocy przy prowadzeniu spotkania)
sobota (4 maja)	9:35	spotkanie (temat: PRZYJAŹŃ DAWIDA Z JONATANEM)
	18:35	spotkanie (gry i zabawy, prosimy o zgłaszanie się rodziców do pomocy przy prowadzeniu spotkania)
dzień Pański (5 maja)	9:20	spotkanie (temat: DAWID - CZŁOWIEK WEDŁUG BOŻEGO SERCA)

Konferencja dla dzieci odbywa się w trzech grupach:

GRUPA A (od 3 roku życia do rozpoczęcia nauki w szkole podstawowej)

GRUPA B (klasa „0”–III szkoły podst.)

GRUPA C (klasa IV–VI szkoły podst.)

Prosimy o przyprowadzanie dzieci na spotkania dziecięce 10 min. przed rozpoczęciem spotkań dla dorosłych i odbieranie dzieci niezwłocznie po zakończeniu spotkania.

Spotkania wieczorne przeznaczone są dla dzieci z grupy B i C. Rodzice dzieci z grupy A (najmłodszej) powinni zatroszczyć się o dzieci we własnym zakresie.

